

2021-02-14 - Gods Koninkrijk heeft belhamels nodig

Ik las afgelopen week op één dag twee stukjes uit een bijbels dagboekje van Wilkin van de Kamp. Het eerste ging over een vers uit Psalm 23. Daar staat in een oude vertaling: *"Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen."* (HSV) De Basis Bijbel vertaalt dat heel vrij, maar toch wel goed met: *"Uw goedheid en liefde zijn mijn leven lang bij mij. Ik mag mijn hele leven dicht bij U zijn."* (vers 6) Dat zijn teksten die we goed kunnen gebruiken in deze tijd van pandemie. Trouwens, heel Psalm 23 is dan geweldig. Dat gaat over God die als een goede Herder voor ons, zijn schapen zorgt. Wilkin heeft daar een prachtig boekje over geschreven, waarbij elk vers van deze Psalm op een hele mooie manier wordt uitgelegd en toegepast. Zo wil ik wel een schaap zijn - onder Zijn hoede - veilig bij Hem - voldoende te eten - beschermd tegen vijanden - steeds met de vaste zekerheid van zijn liefde en goedheid.

Direct daarna las ik een tweede pagina een volgende overdenking. Dat ging ook over een schaap, maar dan wel een heel ander soort schaap. We lezen dat in Micha 2:13 - *"Ik zal (Israel) samenbrengen als schapen..., als een kudde midden in zijn weide. Het zal er gonzen van de mensen. De Doorbreker trekt vóór hen op. Zij zullen doorbreken, door de poort trekken en daardoor naar buiten gaan. Hun Koning gaat vóór hen uit, de HEERE gaat aan de spits."* (HSV) In deze vertaling staat Doorbreker met een hoofdletter, omdat het hier duidelijk gaat om een messiaanse profetie. Die hoofdletters staan niet in grondtekst. Maar het gaat inderdaad om de Messias en deze profetie is vervuld door Jezus Christus. Wat voor beeld gebruikt de profeet Micha hier? In een kudde schapen is, als het goed is, één schaap dat voorop gaat en die krachtig genoeg is om, waar nodig, een doorbraak te forceren - als begroeiing heel dicht en bijna ondoordringbaar is. De kudde moet verder - door dat donkere dal waar Psalm 23 het over heeft - om nieuwe, veilige en voedzame grond elders te bereiken. Als dit schaap er door komt, dan volgen de anderen en breken zij er ook doorheen. Ook herders van schapen in Nederland kennen dit fenomeen. In het Nederlands noemen we zo'n schaap een belhamel. Die term kennen we nog steeds. Het heeft nu een wat negatieve klank: een jongen die kattenkwaad uithaalt. Maar oorspronkelijk was het een positieve betekenis: iemand die voorop gaat en de weg baant voor anderen.

In de overdenking van Wilkin past hij dat toe op ons als Zijn schapen. Wie van ons is een doorbreker? Wie wil een doorbreker zijn? Hoe word je een doorbreker? Mij spreekt dat wel aan. Een schaap zijn aan rustige wateren en veilig dichtbij de goede Herder, dat wil ik zeker ook. Maar zo'n sterk en doorbrekend schaap naar het voorbeeld van de Messias - de Doorbreker met een hoofdletter - dat wil ik ook wel. Dat wil ik zeker ook leren.

Ik maak nu even een sprongetje. Later zul je het verband wel zien.

In de Bijbel zie je dat God mensen kiest voor een bijzondere taak en dat Hij hen dan voorbereidt op die taak. Meestal is dat een leidinggevende taak. En daarbij is het vaak ook een doorbrekers-taak - iets nieuws moet gebeuren - en vaak ten goede van vele anderen. Ik vind dat soort personen altijd heel inspirerend. Ik wil dan ook zo zijn. En ik heb me wel afgevraagd: Waarom kiest God deze personen? Bijvoorbeeld, waarom koos God Paulus? En waarom koos Jezus die twaalf mannen? Was dat willekeurig? Of is er bij ons ook iets waar God op reageert?

In Markus 1:16-20 lezen we hoe Jezus vier mannen riep om Hem te volgen: *"Toen hij langs het meer van Galilea trok, zag hij Simon en zijn broer Andreas hun netten in het*

meer uitgooien. Ze waren vissers. Ga met mij mee, zei Jezus tegen hen, ik zal jullie vissers van mensen maken. Meteen lieten ze hun netten liggen en volgden hem. Verderop zag hij Jakobus, de zoon van Zebedeus, en Johannes, zijn broer. Ze zaten in hun boot de netten te herstellen. Zodra Jezus hen zag, riep hij hen, en ze lieten hun vader Zebedeus met de dagloners in de boot achter en gingen met hem mee." (GNB) We lezen hier hoe Jezus vier vissers roept, terwijl deze volop aan het werk zijn. En zij laten alles meteen vallen. Het is bijna alsof ze gehyponotiseerd werden. Boem, en daar gingen ze. Ze lieten alles achter, hun werk, hun woonplek en voor sommigen ook vrouw en kinderen. Werkt roeping zo? Hoort het zo? Wie van ons heeft dat zo meegemaakt? Is dit voor velen herkenbaar of is dit hoogst uitzonderlijk?

In die tijd kwam dit vaker voor: rabbi's met een aantal metgezellen. dat waren dan speciaal uitgekozen leerlingen - een beetje zoals assistenten van professoren aan een universiteit. Maar dat waren dan wel de elite-studenten - de allerbesten van de Thora-studenten. Die waren al uitgeselecteerd in een zwaar onderwijsprogramma en dan uiteindelijk koos een vooraanstaande rabbi enkelen van hen om zijn metgezel-leerlingen te worden. Nou, de eenvoudige visser-mannen van Markus 1 behoorden zeker niet tot deze categorie elite-studenten. Alleen al in die zin was het bijzonder wat Jezus hier deed. Hij koos een paar hele gewone mannen voor een heel bijzondere en persoonlijke opleiding.

Maar dat maakt het nog meer bijzonder dat ze zo - boem! - alles lieten liggen. En dat ze fulltime met Jezus meegingen. Zo weten we dat Petrus getrouwd was. Had hij mogelijk ook kinderen? Hier gebeurde iets heel bijzonders. Zou het zo ook bij ons moeten gaan?

Ik maak nog een sprongetje en ik neem jullie mee naar het begin van het Johannes Evangelie. Daar lezen we over Johannes de Doper en dat hij ook een paar van zulke metgezel-leerlingen had. Lees maar mee in Joh 1:35-37 - *"De dag daarop stond Johannes daar weer, met twee van zijn leerlingen. Toen hij Jezus voorbij zag komen, zei hij: Daar is het Lam van God. De twee hoorden het hem zeggen en volgden Jezus."* (GNB) Dit was de dag nadat Johannes de Doper Jezus voor het eerst had ontmoet en toen hardop had gezegd: *"Daar is het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt!"* Op profetische wijze wist hij: dit is 'm - dat is de Messias! Twee van de leerlingen van Johannes hadden dat allemaal gehoord en zich voorgenomen: als die man de Messias is en weer langs komt - dan gaan we daar achter aan. Want bij die man moeten we zijn. En dat doen ze de volgende dag. Zo krijgt Jezus zijn eerste twee volgelingen! Weet je wie die twee mannen waren? Eén van hen was Andreas de broer van Petrus - en dus één van de mannen die in Marcus 1 door Jezus worden geroepen.

Laten we eens verder lezen: *"Jezus draaide zich om en toen hij zag dat ze hem volgden, vroeg hij: Wat willen jullie? Zij antwoordden: Rabbi, waar verblijft u? Rabbi betekent leermeester. Hij zei: Kom maar mee, dan zul je het zien. Ze gingen mee en zagen waar hij verbleef, en ze bleven de rest van de dag bij hem. Het was toen ongeveer vier uur in de middag. Een van de twee die Johannes' woorden gehoord hadden en Jezus waren gevolgd, was Andreas, de broer van Simon Petrus."* (Joh 1:38-40, GNB) Dit is een prachtig voorbeeld van oosterse beleefdheid. Ze volgen opzichtig, maar wachten totdat Jezus hen vraagt waarom. En dan zeggen ze omzichtig: Waar woont u. Dat was een beleefde manier om jezelf uit te nodigen. En dan nodigt Jezus hen uit om mee te gaan. Is dat niet bijzonder! Het initiatief lag dus bij deze mannen - zij achtervolgden Jezus - en Jezus moedigt dat aan. Vanaf dat moment werden zij volgelingen van Jezus.

Maar het wordt nog mooier. Lees maar mee in Joh 1:41-43 - *"Het eerste wat Andreas deed, was zijn broer Simon opzoeken. We hebben de Messias gevonden, zei hij tegen*

hem. Messias betekent Christus, Gezalfde. Toen bracht hij Simon bij Jezus. Jezus keek hem aan. Jij bent Simon, de zoon van Johannes, zei hij. Voortaan zul je Kefas heten. Kefas betekent Petrus, Rots." (GNB) Andreas haalde Petrus zijn broer erbij. Grote kans dat Petrus ook al discipel van Johannes de Doper was - en dat deze mannen veel hadden gesproken over de Messias die zou komen.

Heel mooi, hier lezen we over de eerste persoon die 'tot Jezus werd geleid'. Wij denken dan aan je hand opsteken in een samenkomst - of iemand het zondaarsgebed laten bidden. Maar hier is het iemand 'tot discipel maken'. En dat is precies de grote opdracht van Matteüs 28:19! Jezus zegt daar: maak alle volken tot mijn discipelen. Prachtig ook hoe Petrus meteen profetisch wordt geroepen en een andere naam krijgt.

Kortom, in Markus 1 gaat het niet over boem!, maar over mannen die al bij Jezus bekend waren. Deze mannen toonden zich gretig, waren verwachtingsvol, wilden graag leren, en waren voorafgaande aan de gebeurtenis van Markus 1 al dikwijls bij Jezus om te leren. Nu zegt Jezus in feite: ik roep jullie in een extra intensieve training. Zij wisten het nog niet, maar het zou ook een opleiding zijn tot leiderschap, waarmee zij in een tijdsbestek van minder dan drie jaar werden klaargemaakt om de apostelen te zijn van de eerste kerk.

Dus in Markus 1 waren zij al volgelingen van Jezus. Nu werden zij fulltime metgezel-leerlingen. Dit betekent ook dat we voorzichtig moeten zijn om dit als leer-model toe te passen op alle Christenen. Wij kunnen niet allemaal alles laten vallen en 24/7 leerlingen van Jezus zijn. God gaat met ieder van ons een eigen en unieke weg.

Waarom vertel ik dit dan? Omdat het mij duidelijk heeft gemaakt dat God niet zomaar willekeurig kiest. Het is wel degelijk zo dat Hij ook reageert op ons. Hij roept ons allen om Jezus te volgen. Maar hij ziet ook wat in jouw hart is en of je Hem met je hele hart zoekt en alles wil doen om van Hem te leren.

Ik heb gemerkt dat er soms wat irritatie en moeite lijkt te zijn bij termen als discipelschap of missionair-zijn. De beleving is dan: We moeten weer wat - gewoon Christen zijn is niet genoeg - en ik ben al zo druk. Moeten we weer dingen gaan bedenken om er voor mensen om ons heen te zijn. Moeten we weer dingen gaan bedenken om het Evangelie te slijten aan hen die daar geen behoefte aan hebben. Dat geeft stress, ongemak en soms ook schuldgevoel.

Maar dat is helemaal niet wat hier bij deze vier mannen speelt. En dat gaat Jezus ook niet met hen doen. Het gaat hier om een gretigheid te willen leren. Het gaat hier om het bewust zoeken van uitdaging. Deze mannen wilden de mensen en situaties en de omgeving en de sfeer opzoeken waar God echt aan het werk is en waar je wordt uitgedaagd. Dat gaat niet om dingen doen, maar juist om meer willen ontvangen. Je bepaalt in die zin zelf of het - wat het geloof betref - saai is of juist spannend.

Deze mannen boden daarbij ook hun diensten aan. Ze hebben misschien tegen Johannes de Doper gezegd: hoe kunnen we helpen? Maar ze wilden in eerste instantie gewoon bij deze bijzondere mannen zijn: eerst bij Johannes en toen bij Jezus. Daar waar God werkt - daar wil ik zijn.

Ik herken dat in mijn leven. Ik denk aan het moment dat ik er voor koos om naar In de Ruimte te gaan - een bruisende en krachtige gemeente in Soest. Of naar de Opwekking conferentie. Ik moet denken aan een conferentie over innerlijke genezing met Leanne Payne. Of hoe we naar YwaM in Amsterdam gingen of naar Operatie Mobilisatie in België.

Of nog weer veel later - toen was ik al voorganger in Alkmaar: met alle oudsten naar bevrijdingsonderwijs in Amsterdam. Of de Fire Nights met Matheus van der Steen. Of de tien dagen vasten en bidden met Herman Boon. En zo nog veel meer. Ik wilde zo graag leren. Soms leerde ik ook hoe niet moet - en zag ook dingen die uit balans of fout waren. Maar overwegend was het leerzaam, boeiend, spannend, opwindend en leidde het tot een verlangen naar meer en beter.

Zoiets maakten deze mannen ook mee met Jezus. Ze zagen bijzondere dingen gebeuren. Ze wilden op de eerste rij alles zien. Maar toen ging Jezus een stap verder met hen: Hij riep hen om Hem intensiever te volgen en door hem te worden opgeleid. Ze werden door Hem vertrouwd. Petrus kreeg zelfs een nieuwe naam. En Jezus liet het hen ook doen - zij mochten ook 'uitstappen', zoals we dat nu zo mooi noemen. Dat heeft vast te maken met die boot waar Petrus uitstapte, terwijl het stormde op het meer. En zo groeiden deze mannen als kool - ze leerden veel - ze oefenden veel - en ze waren in een bijzonder korte tijd klaar om leiders te zijn. Zij volgden de grote Belhamel, waarover Micha sprak. En zij werden op hun beurt de belhamels van Gods Koninkrijk! Zou jij dat ook willen?

Dit zal met ieder anders gaan. Maar hoe gretig zijn we? Misschien hebben we al geleerd om een schaap te zijn dat veilig is bij de Herder en goed wordt gevoed - zoals we lezen in Psalm 23. Dat is goed. Dat is nodig. Dat is de basis. Dat blijft je hele leven lang nodig. Maar willen we ook leren om een belhamel te zijn? Dat is wat minder veilig. Maar dat doen we toch ook helemaal samen met Hem. Lees maar in Matteüs 28:20 - *"En, wees er zeker van: ik ben bij jullie, van dag tot dag, tot aan de voltooiing van de wereld."* Dat staat direct na de grote opdracht om van alle volken tot discipelen te maken. Jezus wilde dat ze de belhamel schapen zouden zijn, maar tegelijk ook die kwetsbare schapen die heel dichtbij de Goede Herder mochten blijven. En ook dichtbij de andere schapen. Want we vormen een kudde - we hebben ook elkaar nodig.

Nu maak ik weer een sprongetje. Na de zomer zijn we begonnen met de kleine groepen op zondag. Doel was vooral om elkaar vast te houden. Hoe kunnen we een kudde zijn als we nooit fysiek bij elkaar zijn. Dat is niet gemakkelijk. Maar we hebben elkaar nodig. We hebben natuurlijk vooral de Goede Herder nodig. Maar Hij heeft ervoor gekozen om er voor ons te zijn in het verband van een kudde. God zorgt niet voor elk schaap apart los van de andere schapen. Daarom is het horen bij een geloofsgemeenschap ook zo belangrijk. Dat kan nooit worden vervangen door prachtige online diensten, goede boeken en nu en dan een andere persoon om mee te praten - dan wel iemand die jij goed vindt passen - al die andere lastige mensen liever maar niet.

Ik hoop dat we er een beetje in geslaagd zijn om de kudde bij elkaar te houden. Maar ik heb echt de indruk dat God tegen mij heeft gezegd dat het niet genoeg is om enkel de veiligheid en zorgzaamheid van Psalm 23 te zoeken. Dat is wel de basis. Maar het is niet genoeg. God wil dat wij een gemeente zijn waar we leren om belhamel-schapen te zijn. De wereld heeft Gods Koninkrijk nodig en Gods Koninkrijk heeft belhamels nodig!

Volgende week is weer een zondag met kleine groepen. We moeten dat dan nog online gaan doen - met behulp van Zoom. Zodra het weer mag, zullen we elkaar weer fysiek in kleine groepen thuis ontmoeten. Vanaf volgende week gaan we iets aan deze groepjes toevoegen dat naar ik hoop jou helpt om meer ook een belhamel te worden.

Al een tijdje zijn we in de gemeente bezig met het materiaal van Learning Community. Een flink aantal gemeenteleden heeft ruim een jaar meegedaan met wat we noemen een huddel groep. Dat staat nu door corona op een laag pitje. We hopen na de zomer weer

met nieuwe huddel-groepen te starten. Maar in de periode tussen nu en de zomer gaan we iets van dit materiaal en deze aanpak een plek geven in de kleine groepen op zondag.

Doel van Learning Community is dat in een gemeente een cultuur ontstaat van het volgen van Jezus. Dat betekent dat het heel gewoon is om gretig te willen leren en om te ontdekken hoe we dat heel praktisch kunnen maken binnen onze gemeente en ook in het gewone leven.

We geloven dat we de gesprekken op de zondag wat uitdagender en leerzamer kunnen maken. Vaak vinden wij als Nederlanders dat we een goed gesprek hebben gehad, als iedereen geanimeerd heeft meegepraat - als we allemaal onze mening hebben kunnen zeggen - en vooral ook als het wat meer persoonlijk is geweest en niet theoretisch. Maar dat betekent niet altijd dat we echt van Jezus hebben geleerd en dat we stappen hebben gezet die ons helpen om op Hem te lijken en ons leven te delen zoals Hij dat deed.

Vanaf volgende week zondag ga ik samen met Hans en Arjo om de week in de prediking een korte introductie geven, waarover na de live-stream in de kleine groepen kan worden gesproken. We zullen er daarbij op aansturen dat we gevoeliger worden voor wat God zegt - dat we zijn leiding heel praktisch gaan ervaren - dat we ontdekken wat we daar mee kunnen doen op een manier die voor ons heel natuurlijk is en helemaal past bij wie we zijn. Heel vaak zal dat zijn naar aanleiding van bijbelgedeelten uit de Evangeliën, waar we lezen over hoe Jezus optrok met zijn leerlingen en met de mensen om Hem heen.

Natuurlijk blijven de kleine groepen ook even belangrijk voor de onderlinge ontmoeting, de zorg en bemoediging voor elkaar. Het wordt geen schoolklas. Het worden geen bijbelstudies. Het blijft juist heel persoonlijk, maar toch wel zo dat we mogelijk al in de komende maanden niet alleen de schapen zijn van Psalm 23, maar ook iets meer de doorbrekers, de belhamels worden van Micha 2.